

IV.

Brysselerkonventionens Fornyelse i 1912.

Mellem Tyskland, Belgien, Frankrig, Luxemburg, Nederlandene, Østerrig-Ungarn, Peru, Rusland, Sverige og Schweiz — men ikke Italien og ikke England — er der under den 17. Marts 1912 truffet Overenskomst angaaende Fornyelse af Brysselerkonventionen af 5. Marts 1902 med dens forskellige Tillæg og Ændringer (26. Juni 1906, Schweiz' Tiltræden; 28. August 1907, Forlængelsen af Hovedkonventionen til 1913; 19. December 1907, Ruslands Tiltrædelse fra 1. September 1908). Fornyelsen sker for en ny Femaarsperiode, der løber fra 1. September 1913 til 1918. Schweiz, som hidtil har været uden Stemmeret i Konventionen, faar nu Stemmeret.

Ruslands ordinære Udførselskontingent (til Vesteuropa), der i 1907 fastsattes til 200000 Tons for hvert Driftsaar, bliver for den nye Periode 1913 til 1918 det samme. Det ekstraordinære Udførselskontingent, Rusland som Følge af de særlige Omstændigheder i Driftsaaret 19¹¹/₁₂ — Sukkerknapheden og Prisstigningen — har faaet tilstaaet, udgør i Driftsaaret

19 ¹¹ / ₁₂	150000 Tons
19 ¹² / ₁₃	50000 —
19 ¹³ / ₁₄	50000 —

Ratificationen af Konventionen blev fremskyndet til 1. April 1912; men der krævedes for, at Konventionen skulde været fornyet, kun at Sukkerudførselslandene: Tyskland, Østerrig-Ungarn, Belgien, Frankrig, Nederlandene og Rusland skulde ratificere til den Tid. Denne Ratification er sket, og Konventionen bestaar altsaa i Femaarsperioden 1913—1918. De Stater, som ikke har ratificeret til 1. April, kan dog ratificere inden 1. September, naar de blot har erklæret sig enige i Bevillingen af det ekstraordinære Kontingent til Rusland.

IV.

Brysselerkonventionens Fornyelse i 1912.

Mellem Tyskland, Belgien, Frankrig, Luxemburg, Nederlandene, Østerrig-Ungarn, Peru, Rusland, Sverige og Schweiz — men ikke Italien og ikke England — er der under den 17. Marts 1912 truffet Overenskomst angaaende Fornyelse af Brysselerkonventionen af 5. Marts 1902 med dens forskellige Tillæg og Ændringer (26. Juni 1906, Schweiz' Tiltræden; 28. August 1907, Forlængelsen af Hovedkonventionen til 1913; 19. December 1907, Ruslands Tiltrædelse fra 1. September 1908). Fornyelsen sker for en ny Femaarsperiode, der løber fra 1. September 1913 til 1918. Schweiz, som hidtil har været uden Stemmeret i Konventionen, faar nu Stemmeret.

Ruslands ordinære Udførselskontingent (til Vesteuropa), der i 1907 fastsattes til 200000 Tons for hvert Driftsaar, bliver for den nye Periode 1913 til 1918 det samme. Det ekstraordinære Udførselskontingent, Rusland som Følge af de særlige Omstændigheder i Driftsaaret 19¹¹/₁₂ — Sukkerknapheden og Prisstigningen — har faaet tilstaaet, udgør i Driftsaaret

19 ¹¹ / ₁₂	150000 Tons
19 ¹² / ₁₃	50000 —
19 ¹³ / ₁₄	50000 —

Ratificationen af Konventionen blev fremskyndet til 1. April 1912; men der krævedes for, at Konventionen skulde været fornyet, kun at Sukkerudførselslandene: Tyskland, Østerrig-Ungarn, Belgien, Frankrig, Nederlandene og Rusland skulde ratificere til den Tid. Denne Ratification er sket, og Konventionen bestaar altsaa i Femaarsperioden 1913—1918. De Stater, som ikke har ratificeret til 1. April, kan dog ratificere inden 1. September, naar de blot har erklæret sig enige i Bevillingen af det ekstraordinære Kontingent til Rusland.

Før 1. September kan man altsaa ikke med fuld Sikkerhed angive, hvilke Stater der er Medlemmer af Brysselerkonventionen; men sandsynligvis bliver det dog alle de Lande, som har været med til at afslutte Overenskomsten om Konventionens Fornyelse i 1912 (altsaa de, der er nævnte i de første Linier).

En omhyggelig Betragtning af Listen over Brysselerkonventionens Lande i 1902 og de Lande, der deltager i Fornyelsen i 1912, viser Konventionens ændrede Karakter. I 1902 var England — Konsumlandet, Koloniallandet — i Spidsen og stod som Kontrahenten overfor Fastlandets Roesukkerlande. Chamberlains imperialistiske Politik var da bestemmende for Landets Holdning. I 1912 er Konventionen en Overenskomst mellem Produktionslandene, der ikke tør lade den falde for ikke at ende i 80'ernes og 90'ernes Sukkeranarki. En tilsvarende Ordning har Indholdet af Overenskomsten faaet gennem Anerkendelsen af Ruslands højprotektionistiske Sukkerpolitik og ved de mange Modsigelser, som derefter er fremkommet indenfor Konventionen.

Englands Stilling til Brysselerkonventionen er nu meget uklar og har været det under alle de i Vinter foregaaede Forhandlinger. Om det overhovedet vil være Medlem af Brysselerkonventionen ud over 1. September 1913 er ikke afgjort; sandsynligvis foretager det sig intet som helst og vedbliver da at staa i Unionen, men saaledes at dets Tilslutning kun gælder for et Aar ad Gangen. I hvert Tilfælde er dets Forbliven ikke nogen Betingelse for Konventionens Bestaaen, saaledes som før; men dets Forpligtelser overfor de andre Konventionslande er ogsaa efter 1907-Konventionerne meget begrænsede og vistnok lidet betydningsfulde.

I Oktober 1911 vedtog Sukkerunionens permanente Kommission i Bryssel paa Englands Initiativ — efter at have underkastet den danske Sukker- og Toldlovgivning af 1908 en Undersøgelse — at ophæve Straffetolden paa Sukker fra Danmark i Konventionslandene. Ophævelsen

traadte straks i Kraft, og Danmark kan nu udføre Sukker, hvorhen det skal være, uden at mødes af ekstraordinært høje Toldmure. De danske Bekymringer for, at Lovgivningen af 1908 ikke skulde blive anerkendt som svarende til Konventionens Fordringer til et ikke præmierende Land, har altsaa vist sig at være overflødige.

H. S.

V.

Revision af den svenske Toldtarif.

En samlet Revision af den svenske Toldtarif tilendebragtes i Foraaret 1911 i Forbindelse med en Fornyelse af Sverrigs Handelstraktat med Tyskland. Saavel Toldtarifen som den nævnte Traktat traadte i den ændrede Skikkelse i Kraft den 1. December 1911. Efter »Meddelelser fra Udenrigsministeriet« skal her kortelig gøres Rede for enkelte Hovedtræk af de saaledes indtraadte Forandringer i det svenske Toldsystem.

Tarifen af 1888 med dens Told paa Landbrugsprodukter (Korn, levende Kreaturer, Kød, Flæsk, Smør) og de vigtigere industrielle Frembringelser danner Udgangspunktet for den Beskyttelsestendens, som har præget svensk Toldlovgivning i den sidste Snes Aar, og som efterhaanden har vundet en saadan Styrke, at man under de nu afsluttede Forhandlinger paa Forhaand opgav Tanken om ved indgribende Ændringer at forlade den betraadte Bane. Efter at der i 1906 var afsluttet en Handelstraktat mellem Sverrig og det tyske Rige, bestemt til at udløbe med Udgangen af 1910, ønskede Sverrig at staa »rustet« til den forestaaende Forhandling om Fornyelse af Traktaten. En i denne Anledning nedsat Kommission afgav i 1909 et Forslag til Ændring af Tarifen, der dels gik ud paa forskellige toldtekniske Forandringer, hvorom et Par Bemærkninger skal tilføjes nedenfor, dels